

forslag angaaer, kun finde Anledning til at gaae ind derpaa i det Tilfælde, at Begunstigelsen indenfor en vis Tidsgrænse bliver almindelig for alle Communer, som bestinde sig i et lignende Tilfælde. Jeg vilde derfor finde det rigtigst, at dette Lovforslag bortfaldt aldeles som særlig Lov, og at der i Stedet derfor til den anden Paragraph af det nylig behandlede Lovforslag foiedes det fornødne Tillæg, der omtrent kunde lyde saaledes: at der istedetfor „det første Anlæg af Vand- og Gasledninger, eller af begge Dele forened“, sattes: „det første Anlæg af Vand- eller Gasledninger eller nye Cloakindretninger, særskilt eller i Forening“. Derved opnaaede man det, som jeg har tilladt mig at udtale, at Regjeringen maa lægge Vægt paa, nemlig at alle det Slags Begunstigelser indbefattes i samme Lov og tillige under en fælles Tidsgrænse. Hvad iøvrigt angaaer det Spørgsmaal, som af den ærede kjøbenhavnske Rigsdagsmand, der nys havde Ordet, blev fremhævet, hvorvidt de Toldbegunstigelser, som ved særlig allerhøieste Resolution af 1845 ere givne Kjøbenhavn i Henseende til dens Gasanlæg, kunne anses ophævede, naar et Lovforslag som det foreliggende bliver vedtaget, saa maa jeg erklære, at jeg ikke opfatter dette Lovforslag saaledes. Naar jeg ikke huffer feil, saa har jeg allerede i forrige Rigsdagsmøde havt Leilighed til at udtale dette, og jeg maa i ethvert Tilfælde udtale det idag, at jeg ikke antager, at et saadant Lovforslag, hvad enten det maatte blive til Lov i den Form, hvori det er indbragt, eller som en Tilføining til § 2 af det tidligere omhandlede Lovforslag, kunde ophæve den tidligere givne specielle Begunstigelse for Kjøbenhavn. Det er naturligtvis ikke tilstrækkeligt, at de vedkommende Rigsdagsmænd for Kjøbenhavn i den Henseende sige, at de forstaae det saaledes; thi det er kun Kjøbenhavns Communalbestyrelse selv, som kan være berettiget til at renoncere paa det tidligere Tilfagn. Skal det altsaa være Meningen, at dette Tilfagn opføres, saa maa det udtrykkeligt siges; men det forekommer mig altid at være nogen Tvivl underkastet, om det er rigtigt, fordi man giver en større almindelig Begunstigelse, men inden-

for en vis Tidsgrænse, da at have den mindre specielle, der er givet ubetinget ved kongelig Resolution. I ethvert Tilfælde maa jeg ansee det for tvivlsomt, at man kan gjøre det uden Communalbestyrelsens Samtykke.

J. C. Larsen: Jeg kunde ikke have Noget imod, at dette særegne locale Forslag blev forenet med det almindelige paa den af den meget ærede Finanzminister omtalte Maade, naar det blot var sikkert, at en almindelig Lovbestemmelse vil gaae igjennem; men det viste sig netop forrige Gang, at der i Landsstinget reiste sig Stemmer imod at give en saadan almindelig Regel, idet man hellere vilde lade det beroe paa en Bedømmelse af de enkelte Tilfælde. Man forstaaede derfor den Paragraph, der gik ud paa en almindelig Bevilling, og lod den specielle for Odense staae. Hvad angaaer Spørgsmaalet om, hvorvidt Resolutionen af 16de April 1845 stiktiende kunde bortfalde ved en ny Lov, da maa jeg vistnok erkjende, at denne særegne Resolution ikke vilde være bortfalden ved en saadan almindelig Lovforskrift som den, der var under Forhandling i f. N.; men derimod troer jeg rigtignok, den vil bortfalde ved en saadan local Lov, som den her foreslaaede, der ligesom Resolutionen alene angaaer Kjøbenhavn, og hvor der udtrykkelig nævnes Apparaterne til Gasledningen. Skulde der forøvrigt kunne være nogen Tvivl derom, da skal jeg stille et Forslag til Loven, der tydeligt viser, at det er Meningen, at den ved Resolutionen af 16de April 1845 givne Toldfrihed skal indskrænktes saaledes, at den ophører ved det angivne Tidspunkt. Dette er Noget, som Communalbestyrelsen, ved at opfordre de kjøbenhavnske Rigsdagsmænd til at stille Lovforslaget, udtrykkelig har bemyndiget dem til at indbringe.

A. Sager: Paa samme Maade, som jeg tog mig den Frihed at anbefale det foregaaende Lovforslag, skal jeg ligeledes have den Ære at understøtte det nærværende. Jeg skal vogte mig for at komme i Strid om statsøconomiske Gjenstande, især paa dette Trin af Sagen; men jeg tør dog minde det ærede Thing om, forsaavidt det vil bedømme den Strid, der har